

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Kazinczi-utca 811 sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

Wittich József könyvkereskedése, hová az előfizetési pénzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr.; helyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Zeisler M. (király-utca 60. sz.) Bécsben: Haasenstein és Vogler (Neu-Markt 11. sz.).

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész íven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félévre 4 „
Negyedévre 2 „

Maros-Vásárhely, május 2.

(y.) A képviselő választás küszöbénél állunk, s valóban, ha nem olvasnók a „Magyar Polgárt“, mi itt helyben alig tudnánk valamit róla, hogy hányadán állunk. Nekünk nincsen kifogásunk az ellen, hogy a „Magyar Polgár“ nagyon sok mindent tud a mi nincsen, és nem tud sok olyat, a mi van. Az ellen sincs kifogásunk, hogy kísértgeti Maros-Vásárhelyre követjelöltet tukmálni, de eljárása eszünkbe juttatja azon példabeszédbeli morált, mely szerint valaki felgyújtja szomszédjának házát azért, hogy a maga kicsiny tulajdonságát megsüthesse tűzénél. A „M. Polgár“-ról igazán el lehet mondani, hogy a régi utat járja, a régi nótát fujja rendületlenül, változatlanul.

A jó Polgár, kegyeltjét, Orbán Balást akarja égfelé emelni, és min kezd el a magasztalást? Előzményül jónak látja az embereket lerántani mellőle és sorban iszapba keverni be mindazokat, kiknek neve csak meg is említettett mellette, vagy igazabban szólva, kikerül a jó Polgár nyugtalan éjszakáján, tarka hépek között álmodhatta, hogy nevek még szerepelhet is. — Megbocsásson nekünk a jó Polgár, de a politikai korteskedés legnyomorultabb s egyszersmind legkárosabb nemének vagyunk kénytelenek nyilatkoztatni ezt. Arra van-e hivatva a sajtó, hogy a mocskolódás iszapjával keverjen be mindent? Az-e a sajtónak nemesb iránya, hogy az elvek helyett személyeket ostromoljon s ezeket juttassa amazok helyett győzelemre? Ha igen, akkor a személyek juthatnak több, kevesebb időre győzelemre, csak a szegény haza nem jut, és ha még is épen emelné ki fejét, a mérhetlen vágyukat el nem érkeztet személyek felett, előmlik felette a petroleum láng és elsorvasztja történelmi kincseit, — „ha a commune nem juthat teljes győzelemre, hadd maradjon üszöggé Páris is, mi szükség rá több.“

Hát csakugyan nem tud a „Magyar Polgár“ e szép haza földén egyebet találni, sárnál és mocsárnál; és nem tehet egy lépést sem a nélkül a haza szent ügyében, hogy be ne fecskendjen valakit? Hát ezek-e azok a nagybecsű gyöngyök, miket a sajtó szabadon terem? ezek-e azon sugarak, mikkor a sajtó világít, hevit és lelkesít? ezek-e azon áldásteli cseppek, melyekkel a szabad sajtó termékenyít? Bizonyára nem. — Ha az, a ki magasztos gondolattal először emelte fel szavát a sajtó szabadsága mellett, elhitelné, hogy ezt értik most rajta hivei, megátkozná nyelvének mozgását; csak az a szerencse, hogy ha nálunk divattá vált is e korcsulat az emberiség szellemében, még is tisztán kiemelkedik ezen annyiszor prostituált oszlopa a szabadságnak.

Mi szüksége volt arra a „Magyar Polgár“-nak hogy azért, hogy Orbán Balást felléptethesse, egy néhány embert a piszkolódás pellengérére állítson. Kit csak azon áron lehet magasban állónak tüntetni fel, hogy ha körében mindenkit könnyörületlenül a földre rántunk, arról bajosan fogjuk elhitethetni magunkkal, hogy magában emelkedni tud. Mi semmit sem akarunk levonni Orbán Baláznak érdemeiből, de a „M. P.“ nem

erősen jó szolgálatot tesz neki, a midőn csak is ezen az uton hiszi versenytársai felibe emelkedni.

És mik a hatalmas, megtámadhatatlan érvek? — Erkölcsi elégtételt kell szolgáltatni Orbán Baláznak Bíró Mihálylyal szemben. És ennek oda kell áldozni a választás legszentebb érdekét. A hazának képviselő kell a törvényhozás termébe, ki teljes szakképzettséggel lépjen oda és ezen minőségéről tanuságot nyújtott. Erről a jó Polgár semmit sem szól, sőt miután a jobboldali, általa képzelt jelölteket sorban lerángatja; Bereczki és Baldacciról megengedi, hogy ezek legalább becsületes és igen derék emberek, talán még alkalmasabbak is lehetnek, de az mindegy, most az egyszer Orbánnak morális elégtétel kell s mit akar a haza, csak nem rugtathat egy személynek morális érdeke elébe. Bizony, bizony ilyen logikájával a hazafiságnak csakugyan nehezen rugtunk előbbre. Mi nem akarunk Orbánnak érdemeiből semmit levonni, de ha magunk léptettük volna fel, csakugyan vonakodtunk volna ilyes ajánlattal vezetni be: a haza és nemzet érdekében tett szolgálatait és érdemeit kutattuk volna fel előbb, hogy sem Bíró Mihálynak a vállán emeljük ki.

Hát ha magára hagynók már legalább egyszer és feloldanók a hivatlan gyámság alól választó polgáraink józanságát? Mi legalább meg vagyunk győződve róla, hogy biztosabban választaná meg emberét s több üdv származnék belőle a hazára. Érezhetné legalább egyszer a szentségét azon jognak, melyet gyakorolni szabadsága van.

Ne hitessék el magokkal urak, hogy csak is egyedül a baloldalon akarják a hazának üdvét. Hogy melyik halad a helyes uton — mi csak versengünk a kérdés felett — a történelem fogja megoldani. Valjon a francia commune tagjai nem hitték-e, hogy egyedül az általuk választott ut vezérelheti Franciaországot nagyságra és jólétre s nem azon kényszerűségbe hozták-e magokat, hogy ők gyujtsák fel Párist. Csak azért hoztuk ezt fel példaul, hogy világosabban felmutassuk, mikép az önmeggyőződés még nem elég arra, hogy mások felett könyörtelenül eltörhessük a pálcát, s hazaárulónak kiáltuk csak azért, mert nem azt tartja helyesnek, miért mi szenvedélyesen rajongunk.

Mi most is csak azt ajánljuk polgártársainknak, hogy kövessék saját meggyőződésüket és gondoljanak arra, hogy valamint a haza, úgy saját üdvök is attól függ, hogy azt válasszák képviselőjükül, kiről saját tapasztalataik folytán meg vannak győződve, hogy a törvényhozás nagy munkájára legtöbb képességgel bír. A hazának és nem egy személynek van első sorban szüksége morális elégtételre, annyi hátramaradással, annyi nyomorgással szemben.

Egy kis visszaemlékezés a küllő-megyei utakra.

Maros-Vásárhely, 1871. május 26.

A ki nem tud imádkozni, menjen tengerre s megtanul; a ki nem tud átkozódni menjen Küllőbe s megtanul. A napokban egy küllőmegyei barátom a magas

politika hideg régióiból a mostani, különösen rossz utak kátyuiba szállva le, így nyilatkozott: engedj meg barátom azzal dicsekednem, hogy a legrosszabb utak még is nálunk Küllőben vannak; nem rég, hogy lovaimat, és erős vasas szekereimet megmentsem, bundámat kellett a hid nyílásai közé dugnom. Barátom e nyilatkozatát nem hittem. Mondotta jer, és lásd. Voltam láttam, de a sártengeren alig tudtam keresztül vergődni. Isten látja lelkemet nem vagyok izgága ember, — s minthogy tul vagyok a 30 éves koron, mikor a magyarnak is megszokott jöni az esze, talán nem leszek izgága soha, — de a mit ott tapasztaltam, még is elkésztett. Láttam én mi ott az elemek mive, de emberi munkát, mely az ellen lenne irányozva: sehol! Nem akarom leírni azt a sok betölt sánczot, elromlott hidat, vizmoszt árkocsát, melyeknek kiigazítása — különösen kezdetben — bizony nem sokba került volna. Megyestől Csergedig többet utaztam gyalog, mint szekeren. Volt ugyan az a vigasztalásom, hogy Abosfalva és Gálfalva között, mintegy negyed mértföldnyi helyen, — utnak sehogy sem mondhatom — épen azon nap sétált keresztül a küllőmegyei főispánné bájos leányaival. Nem örvendtem azon, hogy ők is nyomorogtak, de azon, hogy az tán segíteni fog a bajon. A gyalagos ember rossz uton botorkálva, sokkal hajlandóbb a keserű gondolatokra, mint kit jó uton loval röpitnek, s épen nem csudálkozom, ha eszméjára amaz irány felé kezdett gravitálni. Gondolám magamban: jaj be jámbor ember az a főispán; jaj be jámbor asszonyosság az a főispánné! Left volna csak Kukliné asszonyom az ő helyében, tudom istenem, zuggott volna a praedikacio, mint a jégverése. Busulásomban vissza szálltam az eltűnt rossz időkre, s igyekeztem ki találni valjon a különben rossz emlékü bukovinerek hazulról hozták-e azt a sok jó utat? Milyen jó utak voltak azok! Az egyes fogatok akkor jöttek dívatba, kevesebb költséggel lévén kiállitható egy ló mint három, most már épen gyalog mehetünk, s még a zabot is megtakaríthatjuk. Azt mondják: nincs kő; nincs porond. De hiszen pénzen apát anyát lehet venni, nemcsak követ és porondot. Már pedig, mint biztos forrásból értesülve vagyok, több mint 40,000 frt utmunka váltáságpénz hever a pénztárban. Ezen hívul a gyalog és szekér napszám több ezerre megyen. Igen, de honnan vegyen szénát marhái, s kenyeret a maga számára a szegény földműves? Ezen kérdésre, melyet az illetők mentségül szeretnek felhozni, azt felelem: a tavasz elején mikor a mezei munka még nem állott volt bé, s mikor még volt mindenkinek tarisznyájába valója, sokkal könnyebb lesz vala közmunkákat teljesíteni, mint most mikor a munka torlódás nehézsé, s az eleség fogyás szűk napjaiban. Azonban legyen elég. Keserű gondolataimat csak figyelmeztetés végett tévém papírra arra nézve, hogy tegye meg mindenki kötelességét melyért a Bogent adták még pedig a maga — idejében. Dixi.

s-a.

A nagy-enyedi tanári gyülekezetről.

Nagy-Enyed, 1871. május 26.

Városunkban, a lefolyt három nap alatt korszerű szép ünnepély volt, melyről t. szerkesztő urat röviden értesíteni kívánom, mert mindnyájunk örömmünnepeinek tartatunk minden újabb mozzanatot, mely a nevelés terén történik, mivel jótékony hatása az egészre kiterjed. Az erdélyi ref. fő- és közép tanodák tartották itt, évenként a különböző tanodáknál fölváltva tartani szokott értekezletüket. Kezdődtek ez értekezletek az 1863-ik évben, s a jelenlegi 8-ik értekezlettel már a második cyculus vette kezdetét.

Az értekezletet, május 23-án d. e. 10 órakor, a főtanoda nagy termében, a rendes tagokon kívül a város és vidék értelmiségéből egybegyűlt szép számú közönség előtt, megnyitotta szokás szerint a helyi igazgató tanár t. Hegedűs János nr, üdvözölte az értekezlet tagjait s kijelölve azon hiányokat, melyeket a jelenkor kívánalmához mérten orvosolni kell; azután a két újabb tanár u. m. hittanár ts. tudor t. Kovács Ödön és történelem tanár t. Makkai Domokos urak, — kik a rendes beköszöntés alkalmával tartani szokott beköszöntéseiket ez időre halasztották, olvasták fel szakjokhoz tartozó, tádományos képzettségüket kitüntető értekezéseiket. Ezzel a délelőtt el is tölt, s a társaság, a főtanoda által rendezett közebédre ment, hol az eszmecsere s vidám társalgás mellett nem hiányzottak a lelkes felköszöntések. Délután, a rendes eljárás szerint, a tanárok megvizsgálták a főtanoda könyvtárát, vegy-, természettani, terményrajzi, stb. gyűjteményeit, s az utolsó napon mindazokra megmondottak véleményeiket s megtették bíráló észrevételeiket.

A következő két napi értekezletnek, eszmecsere után fölmerült, a tanügyre vonatkozó több apróbb, de ma-

gában mind fontos tanügyi kérdések megvitatásán kívül, főbb tárgyai voltak:

A tanár özvegy, árvai alap kezeléséről vezetett számadást egy kiküldött bizottság által megvizsgálta, számbavették ezen alapítvány állását, elintézték némely felmerült kérdéseket, s a pénztárnokot és ellenőrt újból megválasztották. E tanár özvegy, árvai nyugdíj alapították a tanárok 1864-ben a M.-Vásárhelyt tartott értekezleten. Minden tanár évi fizetésének 3%-át fizeti be évnegyedes részletekben, s ez által biztosítja özvegye részére fizetése egy negyedét, s így az özvegyek legalább mentve lesznek az inségtől. E betétekből az alap eddig-él 10 ezer fírtot meghaladó kamatozó tőkére nevedett. Ez év elejétől kezdve nyugdíj huz belőle szászvárosi néhai tanár Szabó György özvegye.

A köz- és magánvizsgák rendjére, módozatára nézve részletes tervet dolgozott az értekezlet, s fölterjeszté a mlts egyházi főtanácshoz, hogy azt, az egyes tanodák előjárásaitól bekért véleménynyel együtt, tanácskozás tárgyává téve, e czélra szahályt alkossan.

Tekintetbe véve az egyes tanodák vagyoni állását, s számítását téve, hogy mennyi — lehetőleg állandósított — tanerő és ehez mért jövedelem szükségeltetik egy fő-, közép vagy algymnasium fönntartásához: egy tájékozó véleményyt nyilvánított, s tervet készített, melyet figyelembe véve az egyes tanodák előjárásai, magukat a jövő szükséglethez lehetőleg alkalmaztassák, s mely terv némi tájékozó alapul szolgáljon a mlgs egyházi főtanácsnak, ez irányban tervezett újabb átalakításra vonatkozó tanácskozásaira, s a kor és törvény kívánalmainak lehetőleg megfelelő intézkedésre.

Intézkedett továbbá, hogy miután, a már lejárt 7 értekezlet alkalmával, az illető tanvezetők mind a hét tanoda történetét megírták s fölolvasták: a hét tanoda története együttesen nyomtatásban megjelenjék. Egy bizottság neveztetett ki a kolozsvári tagokból, mely a hozzája beküldött munkákat sajtó alá rendezze.

A közép tanodai bizonyítvány minták helyett czélszerű utat készített az értekezlet, s kinyomatását a kolozsvári tanárikarra bizta.

Hosszasabb tanácskozás tárgyat képezte, a különböző tanodáknál a jövő évre szükségelt osztrálytanitók beállítását; mely alkalommal kitűnven, hogy mily kevesen készültek, főként a felsőbb osztályokbani tanításra: intézkedés történt, hogy az enyedi tanárok, a hittani tanfolyam harmadéves hallgatói számára, a rendes tantárgyak mellett, köztanításra képező póttanfolyamot nyissanak, melyben a különböző tárgyakban magokat szaktanításra képezni törekedőket tanítsák, utasítsák. Ezzel nagy hiány lesz pótolva.

Egy értekezés adatott be és tárgyalatott, az ének

tanítás czélszerűbb berendezéséről, mely közöltetni fog az illető tanodák tanári karaival.

Az értekezlet tárgyat képeztek továbbá a testgyakorlatnak és mértani rajznak mikénti, s lehetőleg nagyobb mérvben tanítása s tanítók képzése; az egyes tanodáknál szorg időnkint megtartandó tanítói értekezések; jövőre egy ügyrend megállítása stb. Az élő és ó klasszikai nyelveknek, az osztályokban mily sorral való beosztása, a jövő év kezdetén egy külön értekezés tárgyat fogja képezni; a tankönyveknek újabb bírálat alá vétele, a kiegészítendő irodalmi bizottsághoz utasított.

Utolsó nap, főgondnok b. Kemény István ur hívta meg az értekezlet tagjait ebédre, vendégszerető házához, honnét vissza térve az ülés folytatattott s este 9 órakor befejeztetett.

A jövő évi tanári értekezlet a marosvásárhelyi ref. főtanodánál fog megtartatni. Sok sikert kívánunk! r.

Maros-Vásárhely sz. kir. város képv. testületének 1871. máj. 31-én ülése tartatván, főbb tárgyai voltak:

A sör kizárólagos termelési és a behozottért veendő dijszedés haszonbérbe adása, mai napra lévén kitűzve, egy bizottság küldetett ki, az árverezés végrehajtására.

A helyi váracsnak a belváros felőli bástyájában levő löpor-raktárnak máshelyre tételeért folyamodván a város, a közös hadügyminiszteriumtól utasítás jött a helyi katonai parancsnoksághoz, hogy a város községével egyetértve alkalmas helyiséget keressenek. Ennek következtében egy vegyes bizottság kiszállva, megvizsgálta az alkalmasnak vélt helyiségeket, s legalkalmasabbnak találta a Somosd-tetőt; s e helyen kér a katonaság raktár számár 16 □ öl, és őrháznak 4 □ öl helyet. — A képviselő testület kész a szükséges helyiséget ingyen átengedni, de inkább óhajtaná a raktárt a lövöldéhez közel az ugynevezett hideg dombon állíttatni föl; ezért utasítja a bizottmányt, hogy kiszállva oda jelöljön helyet, sőt ha a közhelyen alkalmas nincs, szerezzen valamely magánostól is, s fölhatalmaztatik a tanács, hogy ha azon helyet a katonai parancsnokság elfogadja, át is adhassa.

A tanács jelenti, hogy a városi közlegelőre már 291 darab marha lévén bevéve, a további bevételt beszüntette. Tudomásul vétetik.

Tiszti ügyész Hincz Lőrincz ur jelentést tesz, hogy a néhai Bethlen Pál tartozása iránt, az árverezés, a M-Madarason lekötött 37 1/2 hold fekvőségre megtörtént, s az eladási árból a város 2830 frt 50 kr követelése fedezve van, de a befizetés csak egy év alatt történik. Tudomásul vétetik, s 80 kr kiadása utalványoztatik.

Olvastatott nemes Marosszék képviselő bizottmányának a kövezet- és favámra vonatkozó átirata; melyben

tudatja, hogy mivel ezen intézkedés, és az ezt megerősítő belügyminiszteri rendelet a székkel előre nem közöltetvén, reá észrevételeit meg nem tehette, pedig ez intézkedés még törvényhozásilag meg nem szünetelt törvényekbe s jogokba vág: ezt ki nem hirdettetheti, hanem ez ügyben feliratot intézett a miniszteriumhoz, s kéri, hogy e váomoknak máj 1-én tervezett életbeléptetését a képviselet hagyja függőben. Tudomásul vétetik.

A ns marosszéki tisztség tudatja, hogy Mező-Bánd községe szándékozik, a köziskola javára jövedelmezőleg jan. 21-én és július 24-én tartandó két országos vásár engedélyezését kéri s fölcsóllittatik a város, hogy tegye meg, ha van valami ellenmegjegyzése. A városnak nincs semmi ellenvetése, sőt ajánlja a vásároknak az irt czélra engedélyezését, s erről a tekintetes tisztség értesítettik.

Az uszoda-egylet kéri, a képviselet által, az uszoda szükségletére már becsárban fölajánlott szálák kiadását. Határ. Miután a favágatás ideje már eltelt, a fát őszig nem lehet kiadni s e kérést csak akkor fogja tárgyalni.

Tordamegye, Maros- és Aranyosszék tanfelügyelője mlgs Fülöp Albert ur átirata tárgyalatott; melyben annak tudatása mellett, hogy a vallás és közoktatási miniszterium rendelete értelmében az iskola tanítók számára e városban folyó év augusztus és szeptember havaiban hat heti póttanfolyam nyitattik: fölkeri a képviseletet, hogy lehetőleg gondoskodjék a szegény tanítók díjtalan elszállásolásáról. Hat. A képviselet örömmel kész, lehetőleg maga részéről is járulni az iskola tanítók kiképzetéséhez: ez okból megbizza a tanácsot, szólítsa fel a város lakóit, hogy jelentkezzenek, kik hajlandók iskolatanítókat aug. 15-től szept. végéig szállással ellátni, azon biztosítással, hogy kik tanítókat fogadnak szállásba, azon időre annyi katonatartástól mentesítve lesznek. Ez dicséretre méltó intézkedés, s hisszük, lesz eredménye.

Több vállalkozni akarók kérésére az árverezés délutáni folytatása d. u. 4 órára tűzetik. A mikor olvastatik kir. biztos ő mlga rendelete, melyben komolyan meghagyja, hogy t. Burdács Alajos úrtól katonai kórháznak, a katonai kormány által a mult években kivett szállásért, a házért fizesse ki, s jövőre vele vagy mással egyezkedjék kórházi helyiség iránt.

Hat. A katonai kórház ügyében a képviselet már előbb fölterjesztést tett az összes miniszteriumhoz; nem lévén képes a város ekkora aránytalan teher elvállalására. Bevárja tehát ezen kérelmére nyerendő választ, fölterjesztve a most vett rendeletet is, s fölkeri a mlgtu kir. biztos urat is, méltóztat ezen ügyet ezen válasz leérkezéig függőben hagyni.

Az ellátott számadások felülvizsgálatára, valamint a régi hátrálékok tisztázására napi díj mellett bizottmányok neveztetek ki.

Az árverezés végrehajtására kiküldött bizottmány

TÁRCSA.

A pünkösztí rózsza.

(Egy barátom naplójából.)
(Folytatás)

Somosdi néni kissé összeránczott homlokkal nézett rám midőn oly őszinte lélekkel mondom, hogy akár a kertből is valamennyi virágot elviheti kis leányának, s olyan nehesztelő forma hangon monda:

— No csak ne féljen öcsém uram, mert hagyok én itt ebből a virágból magnak is, nehogy kifogyjon ebből a házából, ha majd más gazdasszony lesz benne...

Éreztem, hogy ez egyszer méltatlanul esett reám egy jó lélek nehesztelése, de szó nélkül elviseltem a néni érzékenységet, s félve hogy mentegődző magyarázataim tán csak olajat önthetnének a tűzre, — rezignációval kértem a nénit, hogy tehát parancsoljon, melyik virágcserepet tegyük fel a szekérre. Most vettem azonban észre, hogy a néni érzékenysége ha egyébbel ugyan nem is, de roppant praktikus becseslert birt, a mennyiben a meggyurt három egészvágású löszekéren semmiféle tábori mérnök sem lett volna képes annak a sor virágcserepnek zuzatlan állapotban helyet kimérni. A néni most maga is rájöhett erre, mert arcán az iménti komoly ráncokat valami mosolygás forma bosszankodás váltá fel, a midőn nagy sebbel lobbalt parancsolá cselédjeinek:

— Te Jákó, Andris, ezt a rózsátot itt ni, tegyétek fel oda az ülésbe a lábomhoz!

— De instálom alásan Teinsasszony, ott van már azaz aranyos nagy tükör a melyik...

— No hát tegyétek mellém az ülésre, parancsolta a néni fokozódó mosoly és bosszankodással a feleselő cselédnek.

Erre azonban élesecske asszonyhang felelt vissza siránkozva: „De hát én instálom alásan, aztán hol üljek evvel a drága findsiákkal az ölömben...”

— Az az én gondom! pattant fel már erre a jó néni lángoló arczeal, s egyfelől saját kezüleg fogván meg a kérdéses rózsátot bödönkéjét, a szegény vén cseléd Röbi nagy lelki fájdalomára, s Jákó béresre kiálta: „No fogd meg már, ne nézd!” s azzal a rózsátot ketten a kijelölt kocsiülésre repíték, mint egy pár glazé kesztyűt, pedig hát máskor két erős legény is szusszant volna vele egyet odáig.

A rózsátot most már az ülésen volt, csak az volt a baj, hogy miután Röbi asszony már elpakolta volt magát a maga helyére a Teinsasszony mellett balról, — tehát a rózsás bödönke a néni ülőhelyére esett. Én magam csak ekkor ocsúdтам ki a meglepő pillanatnyi művelet feletti álmélkodásomból, s persze első gondom lett, a nénit ok nélkül támadott ingerültségéből s ezáltal okozott kellemetlen helyzetéből kiszabadítani.

Minden tölem kitelhető ékesszólással és békítéssel ajkaimon, ajánlám tehát neki, hogy már maradjon ez a három szekér egészen a podgyásznak, s nénit olviszom

én haza a saját szekereimen, ugys kötelességem és e felett régi ohajtásom is a nénit saját házánál tisztelni és a többi... Röbi asszony is keményen pártolni igyekezett ajánlatomat, s látszott a szája mozgásán, hogy szívesen megcsókolta volna érte kezemet, — de, itt most a néni hiuságát vélte megtámadva, s hasztalan volt minden rábeszélés; különben az egész kísérlet alig tarthatott néhány percnél tovább, mert a néni, — hogy hogy nem? máig sem tudtam kitalálni, — mégis felült abba az ülésbe a rózsátot, Röbi asszony, a nagy tükör és a findzsák közé, és néhány engesztelődzött bucsuszó után rákiáltott a legelől járó Andris kisbéresre „No indulj már, tán nem akarsz ma Zsögödben meghálni?!“ s azzal mind a három szekér elrobogott.

Én a kapuból bámulva néztem utánuk, mint valami száguldó idegen országbéli hadesapat után; — s azután még sokáig elgondolkoztam afelett, hogy milyen különös, furesa dolgokra lesz képes még az ilyen igazi jó régi falusi magyar asszony is, mikor a hiusága körül forog valami!

Több napig tépelődtem még ez esettel; végre megállapodtam abban, hogy hisz a néni majd csak elfelejti, s kibékül velem, ha majd a jövő farsangon egyszer leszánkózik hozzájuk. Csatarfálvára.

Azonban telt mult az idő; engemet sándorfalvi új gazdaságom berendezése egészen elfoglalt s elvont minden mellékesebb feltevéseimtől. Elmúlt a farsang is; én sem egy bált sem egy dalidót sem a néniéket meg nem látogathattam. Tavasszal egész erővel a mezei munkához kezdeték, s így nem volt ugyszólva egyetlen megpihenő napom pünkösztig. Ekkor persze nincs ember Csikban, aki hacsak teheti, — egy jó napot ne szerezne magának, s a legjobb nap pedig a somlyói bucsu eszméjében fekszik.

Pünköszt szombatján délután, kisétáltunk szokás szerint többedmagunkkal férfiak a szeredai utra a bucsusok hosszu „keresztalját“*) szemlélni, s itt egyik másik távollakó ismerősünket előbb üdvözölni. Elvonult már mellettünk száz meg ezer poros, megizzadt bucsus, énekelve a szoltárokat, vagy eltikkadtan hallgatva s lépegetve a sovárgott árnyék alá. Most háromszéki, felvidéki keresztalji jött, szélas, szép vonású férfiak s mégszebb nők, kikről az uti por és fáradtság, de igen sokszor még a vénség sem bírja letörölni vagy elföldni a legdelibb székely népfaj gyönyörű jellegét.

Az énekvezető egyházi mellett egy feltűnő kellemességu szőke nőre esett szemem; kinek könnyű, kecses járása, egyszerű de csinos uti öltözéke a művelt osztály tagját ismerteté fel. A véletlen épen valami szekereket hozott szembe Somlyó felől, s így az uton megtorlódzott menetnek néhány percze megkelle állania. Alig két lépésnyire állottam a bájos teremestől, s így — ámbár némi csudás zavarodásba estem, mégis igen tisztán észrevehetém, hogy a szép nő arcán rohamos színváltozások és belső felindulások tükrözódései mentek véghez.

Szemeink pillanatáról pillanatra találkoznak, s én — magam sem tudom hogyan, — megszólítottam a hölgyet.

*) „Keresztaljának“ nevezik Székelyföldön az egy-egy helységben külön lobogók alatt csoportosult bucsutáncokat.

Nem tudom mit mondek, tán azt kérdezem, ha nagyon elfáradt-e, mert nagy a hőség; — és valóban csak most érzem magam is, hogy egész testem egy lángba borult, — a nap igen hevesen sütött.

A nő felelt-e valamit vagy nem? erre sem emlékszem bizonyosan; de érzem, hogy karonfogva vezettem őt, s hogy karja olyan égetően forró, oly hozzám simuló egyszóval oly különös tapintatású volt, a milyen odáig még soha egy nő karja sem, pedig eleget vezettem így a bálakban s egyébkor.

Igy mentünk s egyszerre Sómlyó végiben a házak között voltunk. Itt mintha mindketten álomból serkentünk volna fel a házak látásán, — hirtelen egymásra néztünk, elbocsájtottuk egymás karját s a nő kérdé tőlem:

— Ön Firtosi Ferencz ur, nemde?

— Igen, felelém meglepetve attól, hogy e szép nő kit én nem ismerek, engemet ismer; és meglepetve, szintugy elszédülve e csengő hangtól, mely nevemet oly különös szépen monda ki.

— Látja, én ismerem önt, pedig soha sem láttam eddig, azaz hogy... mégis láttam...

— Hol? és mikor? kérdém hévvel.

A lányka pirulva habozott egy percig, de azután reám emelte angyaliszta égszín szemeit s bizalmas mosollyal monda: „Hisz én Somosdi Agnes vagyok, s édes anyám az én arczképét elhozta volt s akkor monda nekem, hogy az Feri bácsikám... az ön...”

— Feri bácsikám! vagy Feri csupán! oh kérem kedves Agnes, maradjunk ennél, — szólék az örömtől majdnem magamon kívül ragadtatva! és mindkét kezét forrón szoritám keblemre.

— De hogyan jött gyalog? hol a néni? kérdém szorgosan.

— Jaj Firtó — — Fe — —

Oh ne habozzon édes Agnes, nem nem, mi ketten nem szólíthatjuk egymást ily hidegen, hisz mi rokonok vagyunk; mi mostantól tegezödni fogunk.

Egy pár pillanatnyi harczot véltem látni a leány arcán, s azután közelebb simulva hozzám, halkan, alig hallhatólag, de az én szívemnek a menyei harsonák erősségével hallhatóan monda:

— Feri, jer siessünk el innen, de csak hamar, nagyon hamar; — — mert nagy, igen nagy mondani valóm van tenéked; én csak azért jöttem be a bucsura hogy ezt neked megmondjam, s azért jöttem gyalog Szent-Királytól idáig előre, hol anyámék etetni állottak, hogy ezt neked egyedül mondhasam meg. Jer siessünk, mert édes anyám most mindjárt itt lesz...

Ezeket pedig oly rohamosan, oly ijedező színezetű hangon monda el a leányka, s e közben kezembem tartott kezeckéje ugy remegett, hogy én a felindulás és izgatottság tetőpontján siettem el a templom előtti térről a leánykával, honnan a sok ezer hullámozó és egymással találkozó „atyafi“ között — eltávozásunkat senki sem vehette számba.

(Folyt. köv.)

Rápolty Károly.

elnöke jelentvén, hogy a vállalkozni jelentkezettek bánaat-pénzeiket visszavették, s az árverezéshez senki sem szól a kifizető kikiáltási árban; az árverezés beszünttetett s új árverezési határnapul június 30-ika tűzött ki. Ezzel a nagyon is hosszúra nyúlt ülés bevégeződött. r.

Helyi dolgok.

* A jogász-egylet választmányának folyó hó 7-én (szerdán) d. u. órákor, a királyi ítélő tábla nagy termében gyűlése leend.

* A jogász-egylet június havi rendes ülése f. hó 8-án (csütörtökön) d. u. 4 órákor fog megtartatni, a királyi ítélő tábla nagy termében. E gyűlésre az egylet helybeli tagjai ezennel meghívattak.

— A marosvásárhelyi kisdodovoda egyletnek, f. év június 5-én d. u. 4 órákor a városi tanácsház nagy termében közgyűlése fog tartatni; melyre az egyleti tagokat és érdeklődőket minél nagyobb számmal leendő megjelenésre tisztelettel fölkérjük.

Fölhasználok egyszersmind ez alkalmat annak közlésére is: miszerint, az alapszabályok értelmében, az ovodát főtartó egyletnek alapító tagjai lehetnek mindazok, kik az intézet részére, egyszer mindenkorra, vagy több év alatt 50 pfírt fizetnek; rendes tagjai pedig: kik évenként legalább egy pfírt járulnak az intézet vagyoni gyarapodásához, kik az egylet közgyűlésén is döntő szavazattal bírnak.

Teljes bizalommal reméljük, hogy e jótékony intézet iránti érdeklődés következtében, a nagyérdemű tisztelt közönség köréből többen fognak az egylet tagjai közé lépni, s részvétők és adományaikkal annak czélját elősegíteni. M.-Vásárhely, 1871. május 13. Az igazgató bizottmány.

— A marosvásárhelyi első dalegylet igazgatóválasztmánya elismerő köszönet nyilváníttára érzi magát kötelezve id. gr. Teleki Domokosné ő nagyságának azon jótékonyaságáért, hogy a mult hó 7-ki honvédszázló-főszentesi ünnepélye alkalmából, a dalegylet javára 50 o. é. forintot kegyeskedett adományozni.

A marosvásárhelyi dalegylet igazgatóválasztmányának 1971. május 22-én tartott gyűléséből.

Göldner Nándor Nagy János
alelnök. titkár.

— Láttuk őt! azaz pardon, az arczképét láttuk csak; de megvan ígérve, hogy „ő jön!” Örülj, örvendezz boldog város, immár lesz megint a ki képedet viselje Pesten; még pedig sonika, ingyen jutsz hozzá; még egy ujjodat sem kell megmozdítanod érte; megkereste, lepingálta, idehozta, a szögletekre kiragasztja, és fix und fertig meg is választja néked a te önön magát inaugurált philantropikus protektorod, gyámod és tanító mestered K. Papp Miklós ur! oh boldog, kiskoru város! Te pedig „Székelyföld” buzgó írója, jer, repülj pártod karjaiba! De előbb köszönd meg érdemes mentorodnak, hogy től M.-Vásárhelyt az ő politikai passiójának posványába süllyesztette kedvedért, illetőleg, hogy te annak a posványának a tetején annál jobban ragyoghass!... Köszönd meg neki nemes jelölt, — ha bírod. Ő, a mentor egyedül tudhatja csak, hogy erre mi szükséged volt tenéked? mert te magad nehezen fogod tudni; valamint hogy mi sem foghatjuk fel ezt a gárnirungot a te meglévő és tudvalévő érdemeid mellé! Evoe, a nagy Schwarzkünstler (magyarul: feketítő művész) mondja, — tehát jónak kell lenni; kivált a béketűrő, boldog M.-Vásárhely számára, az árva, elhagyatott M.-Vásárhely számára, hol P. M. ur szerint tán már ugy kifogyott az írástudó ember, hogy már senkire sem talál a követi uniformis!...?

— **Június 1-én** jelent meg városunkban az „Erdély” című szépirodalmi heti közlönynek új folyama Balás A. szerkesztése alatt. Kétszeresen melegen üdvözljük mi; egyszer azért, hogy buzgóbb, áldozatkészebb kezek közt, eleven és érzédsus hanggal szólalt meg újra Erdély múzsa; és másodsor azért is, hogy ismét ketten vagyunk a Székelyföld területén, s így egymást testvériesen támogatva, többet tehetünk szeretett nemzetünk szellemi és erkölcsi javáért.

— A kolozsvári lapokból olvassuk, hogy Fehérvári szintársulata még június folytán is Kolozsvárt működik, s így mi még nem számíthatunk a színház élvezetére. Ha Fehérvári ur kánikulában kezdi meg itteni előadásait, ugy el lehet készülni az „ugorka idényre.”

— **Casanova Fáni** a híres állatszoliditón több hét óta tartó előadásait a napokban zárta be egy „utolsó” s azután egy „bucsu” előadással. Innét Kolozsvárra utazott.

— **Helyreigazítás.** Mult számunkban közölt hírlunket, mely szerint Szakács József Szabó Györgyöt késő a karva lökte volna a Marosba; a felvett tanuvallomás alapján oda igazítjuk ki, hogy a két czivódó ember birkozása közben, véletlen szerencsétlenségből zuhant bele Szabó György a Marosba.

— **Panaszt hallottunk** a „román-templom-utca” lakói ellen, hogy komondor kutyáikat — bár tudják, hogy marósak — még nappal sem tartják megkötve; a napokban is történik vala e miatt szerencsétlenség, ha a megtámadott segítségére nem sietnek és az őt már megsebző kutyáktól meg nem mentik. Tudtunk szerint a kutyákra is existál rendőrségi szabály, de ennek érvényt is kell ám szerezni.

— A törökbuza árának folytonos emelkedése nagyobb concurrentiát idézett elő városunkban is. A napokban több megrakott szekér érkezett ide a piacra Magyarországról. A törökbuza ára azonban csak a régi (egy erdélyi kis véka 2 frt o. é.) de sőt emelkedőben van.

— **Hamis pénz.** Hamis ötös és tizes bankjegyek nagyobb mennyiségben kerültek városunkban az utóbbi napok alatt forgalomba; sőt azt is hallottuk, hogy befogatás is történt volna. Óvatosságra intjük közönségünket.

Június 1-ső napi hetivásár. Egy ausztriai mérő tisztabuza jobb 5.36., másod 4.84., elegy jobb 4.20., másod 3.56., rozs jobb 3.84., másod 3.50., kendermag 3.60., zab 2.80., törökbuza 4.20., faszuja 3.20., borsó 3.28., pityóka 1.74., egy mázsa széna 3.60., szalma 1.70., 36 czolos, ől tűzifa kemény 18.50., lágy 11 frt, egy jó lud 4 frt, pújka 2.80, tyuk 60 kr, egy pár csirke 45 kr, egy font marhahús 22 kr, disznóhús 26 kr, szalonna 40 kr.

Szekelyföld.

A volt szekely huszárcsaládok lóbeszerzési pénzalapjáról.

(Folyt. és vége.)

És, szeretem binni, hogy ezt a magyar igazságügyi minister ur kedves kötelességének fogja tekinteni, annyi-val inkább, mert itt azon 80—100 ezer frtra menő tiszta tulajdonról van szó, mely több ezer szekelyt tart elkésredésben, mit sem hatalommal, sem szóval elfojtani nem, csupán csak e jogorvoslattal lehet. E részben szabadjon remélni Háromszék érdemes képviselőinek is hathatós közreműködését. Lehetetlen jogérzettel bíró emberről feltenni, hogy oda ne működjék, miszerint az igazságügyi minister a király elé mentül előbb ily irányu felterjesztést tehesse.

Aztán, ha szabadrendelkezési jogukat visszakapják a pénz alapra az illető családok: akkor annak legcélszerűbb elhelyezési módja merül fel.

Mindenekfelett az a fő, hogy ezen családok és utódaik javára legyen elhelyezve. Mert hiszen, épen ez, a mire törekszenek. De erről annak idejében lesz helyén bővebben értekezni.

En igénytelen nézetem szerint, három lehető helyes módot gondolnék azon pénzalap czélszerű elhelyezésére.

1. Tehetnének belőle valamely iskolánál fundatiót, elsőszéggel volt szekely huszár családok iadvékai számára; ezek nem létébea más szekely fiuk számára; vagy plane ilyszerű alapítványképen felajánlhatnák azt két részben a Kézdi-Vásárhelyen és Sepsiszentgyörgyön építendő ipariskoláknak. Ekkor némileg a kormány is elérné czélját, s a felek sem szenvednének jogsérelmet.

2. Alapíthatnának belőle egy kisegítő pénztárt, melyből a volt huszárcsaládok tagjai illetőleg jogutódai és ezeknek iadvékai bizonyos meghatározott összegig a lehető legkedvezőbb feltételek mellett kapjanak kölcsönt, s a mennyiben ezek ki nem merítenék, mások rendes pénztári feltételek mellett kölcsönözhessenek belőle. Végre

3-dik mód volna az egymásközi szétosztás. Ez sem volna lehetetlen. Nem lehetetlen, mert az ellene felhozott érvet, hogy t. i. az egyéni betételek igazolása az okmányok elvesztése miatt nem eszközölhető, s így az egyéni kiosztás lehetetlen, — épen maga a miniszteri felterjesztés czáfolja meg és teszi feleslegessé e szavaiban: „A lóbeszerzési pénzalapra nézve Felsőred előbbi kormányának azon jognézetét, hogy „ezen pénzalap azon huszárcsaládok tulajdona, melyek a betételeket igazolják” — osztanunk teljes lehetetlen: mert a tetteles szolgálatban nem állott huszárcsaládok csak annyi pénzt tettek évenként ezen alapba, a mennyit a tetteles szolgálatban levő lovak tartására fordítottak; tehát az ezeredi czélra ugyan azon összeget adta ki egyik, mint a másik, csak hogy azoké megmaradt és tőkésített, ezeké pedig a lótartásba lett fektetve és használatot; s mert egyenlő lévén a szolgálati kötelezettség: ennek ellenére kétszeresen lennének jutalmazva azok, kik nem szolgáltak, s az ez által megtakarított lótartási összeget is visszakapnák, — és kétszeres igazságtalanság lenne elkövetve azok ellen, kik szolgáltak, s az ők szolgálata által megtakarított összegből is kirekesztetnének.”

„Eltekintve tehát azon októl, mely szerint, — mint felebb hódol alázattal érintettük — az egyéni igazságos kiosztás lehetetlen is, — mi a felfogott jognézet alapján a lóbeszerzési pénzalapot az összes huszárezred köztuladonál tekintjük s ezen alapot — az egyéni kiosztási terv mellőzésével — a meglévő kezelés alatti összegben az ezeredet alkotott huszárcsaládoknak együttesen és egyenlő arányu jogosultsággal véleményezzük visszaadandónak.”

Itt tehát az egyéni betétek igazolása teljesen felesleges is; mert igen helyesen és igazságosan az alaphoz minden családnak egyenlő joga állapított meg. Tehát a családok közt a kiosztás egyenlő arányban megtörténhetné. Aztán minden családnak a maga dolga lenne, hogy tagjai közt miként ossza ki a reá esett arányos összeget.

Hogy e három elhelyezési mód közül melyik a leg-helyesebb: a felett akkor lenné helyén a tanácskozás, ha az alap vissza fog adatni a huszár családoknak azon őket megillető joggal, hogy azt saját javukra fordíthassák. És hogy azután miként fordítsák ezt a maguk érdekeinek leghelyesebb előmozdítására: ebbe már ez esetben az államhatalomnak is némi gyámsága indokolható lenne.

A dolog summája ez: a ruházati alaptőke s más katonai hason javak az egész szék közönségének köztulajdonánál tekintendők, melyeket másra nem is fordíthatnak helyesen, csak az egész szék javát előmozdító közczélokra; a lóbeszerzési pénzalap pedig e szék négy volt osztályu lakosai közül csupán egy osztálynak, vagyis az osztályt képező családoknak és jogutódaiuknak képezte s képezi kizáró tulajdonát, melyet csakis az ő javukra lehet és kell jogsérelem nélkül fordítani.

Nekem, a mint a kormány eljárására voltak nézeteim, melyeket itt elmondék, ugy határozott nézeteim vannak arra nézve is, hogy melyik a legjobb elhelyezési mód, melyeket annak idejében amaga helyén ép ily nyíltsággal elmondani kötelességemnek tartok. „Hon.”

Bakcsi Ferencz.

KÜLFÖLD.

A commune uralmának s így a párisi forradalomnak lejártak napjai. A sorkatonaság egész Párist megszállva tartja, még pedig aránylag csekély veszteséggel, míg a felkelők részéről roppant nagy a halottak száma, kik többnyire, mint foglyok lövettek agyon.

A katonaság nem kegyelmez senkinek, a kit kezében fegyverrel előtalál. Nehány száz felkelő a Madelaine-egyházba menekült s a versaillesiek rájuk törvén szuronyra hányták mindnyájokat ugy, hogy egyetlen egy sem menekülhetett el. A foglyok összekötözve seregestől érkeznek Versaillesba, köztök igen sok nő is, kiket részint fegyverrel, részint petroleumos kannákkal fogtak el. Paris utcaí s házaiban annyi a holttest mindenfelé, hogy ragály kitérésétől tartanak.

A tűz a beállott esőzések és a vidékről jött tüzőtők sikeres hozzájárása folytán, miután felszámíthatlan kárt okozott volna, megszűnt. A Louvre műkincsei megmentvék ugyan, de könyvtára teljesen elégett. A város-ház, a Palais-Royal három színház, köztök az Odeon nincsenek többé. A pantheon hihetőleg még megmenthető. A híres nagy könyv és számos értékes papir, melyek a pénzügyminisiteriumban őriztetek, szintén meg vannak mentve.

A commune az általa letartóztatott kezesekeket és Darbois parisi érseket meg számos papot, harminczöt csendőrt és Jecker bankárt föbelvette.

Páris rendszerető lakói szerfelett örülnek, hogy a commune igájától elvégre megszabadultak. Thiers pünkösdi első napján Párisba rándulván a Tracaredon a lakosság nagylelkességgel fogadta s a Champs-Élysées-n végig kísérté.

Jules Simon tervét a nemzetgyűlés illető bizottságának többsége annyiban nem helyesli, a mennyiben ő a helyre állítandó Vendome-oszlop tetejébe Franciaország szobrát ajánlja állítani, míg a bizottság a nagy Bonaparte ismert alakját szándékozik visszahelyezni.

Mint Romából írják, Antonelli bibornok hosszabb idő óta nagy tevékenységet fejt ki, hogy Thierst a pápa érdekében való beavatkozásra bírja. A francia kormány-eelnök azonban sehogy sem hajlandó ily valamire s római követé által kijelenté, hogy nem akar és nem fog Olaszország belügyeibe avatkozni, melynek barátságára igen nagy szüksége van. Ez azonban nem használt, s Antonelli bibornok zaklatta a franciaia követet, hogy ez Versaillesban visszahívását követelje. A vaticanban ez esemény nagy levertséget keltett.

Az augsburgi „Allgem. Zeitung” közelebből Vambéry Armintól hozott egy figyelemre méltó cikket „Oroszország és Chiwa” czimmel, mely élénk világot vet Oroszország ázsiai politikájára, melynek most már egyéb nem áll útjában, mint a kis Chiwa két milliónyi, nagyobbára nomádéletű népével. Ez ellen irányozza most Oroszország legujabb hadi operatióit, melyeket ha siker koronáz, Ázsiában is közvetlen szomszédságában leend Oroszország a töröknek. Hogy minő jelentőséggel birand majd ez újabb terjeszkedés Kelet-Európára nézve is, azt igen könnyű dolog kitalálni.

A londoni „Standart” egyik közelebbi számában két táviratot hoz a keleti ügyekre vonatkozólag — egyiket Florenczből, a másikat Bécsből — melyek, ha alaposak, tagadhatlanul aggasztó jellegűek. A florenczi távirat constatálja, hogy Egyptom minden tagadás dacára is fegyverkezik s hogy ötös szövetség jött létre: Egyptom, Görögország, Romania, Szerbia és Montenegro között. A bécsi távirat pedig oda nyilatkozik, hogy Törökország 50 ezer főnyi hadsereget készül Sumlahoz küldeni.

Távirati hírek:

Florencez, máj. 29. Kormánykörökben kedvező benyomást tett azon körülmény, hogy az osztrák vörös könyvből a római kérdésre vonatkozó sürgönyök kihagyattak. Ebből azt magyarázzák ki, hogy Beust nem akarta növelni a nehézségeket, melyekkel a kormánynak különben is küzdenie kell.

Bécs, máj. 30. A reichsrath feliratát az elnökség ma nyújtotta át. A császár igen komolyan fogadta az elnököt s feleletében a majoritással szemben helyeselte a kormány politikáját. Az elnök ezután a miniszterelnökhöz ment, hogy tőle a császár feleletének hiteles másolatát átvegye a házzal közlés végett.

Pest, máj. 31. Thiers máj. 29-kén Páris lefegyverzését s egyszersmind a sajnánamegyei nemzetőrség felszámolását elrendelte. Mac-Mahon proclamatiójában a lázadás teljes elfojtását jelenti, s a lakosságot a békés munkához való visszatérésre fölhívja. Páris nyugodt; a házmotázások, elfogatások akadálytalanul folynak. Thiers felhívja a tábornokokat, hogy a katonák öldöklési dübét mérsékeljék. 29-dike óta ismét szabad a közlekedés Párisal. A lázadó foglyok száma 25,000. Delescluset az utszán halva találták. Frankel Leo budai születésű commune-tag föbelövetett. A császári könyvtár, Louvre, Louxembourg, muzeum, iparpalota a tüztől megmentettek. Hirlik, hogy a svájci kormány Pyat és Grousset elfogatását elrendelte.

VEGYES.

— A visegrádi várromokhoz új utat készítenek s e munka a napokban lett kész. Az új ut a Salamon-tornyától a várromok tetejéig 25 kanyarulatot tesz. A kálváriahegyről a Zách Klára siremléka mellett elvezető utat is szélesebbé és kényelmesebbé tették. A várromokhoz vezető ut hosszában 14 nagy, 4 kis pad és 2 asztal van felállítva. Őt útmutatóval szolgáló oszlop különféle feliratokat visel. A várromok bemenetelénél márványtábla van a falba illesztve e felirattal: „Üdvözlégy vándor! A közönség kényelmére egyesek költségén, 1871.” Az ut helyreállításában s a pihenők létesítésében a fő érdem Viktorin József, visegrádi plébánosé.

— A bécsi franczia bizottság, mely a franczia sebesültek és foglyok segélyezésére alakult, közzétette márczius 31-dikéig terjedő jelentését. Az adakozások összes kimutatásában Magyarország áll az első helyen a következő összegekkel: 56,498 frt 41 kr. o. é., 17,958 frank, 102 drb. arany, 108 huszas, 381 ezüst frt 41 tallér s még néhány kisebb összegű idegen pénz. Ausztria a második sorban 27,844 frttal és 23,594 frankkal szerepel. A főösszeg: 107,710 frt 37 kr. 122,963 frank, 940 font sterlin, 614 tallér, 203 arany stb. A bizottság még folytatja működését, miután sok súlyosan sebesült franczia maradt vissza a német kórházakban, kiket folyton kell segélyezni.

— Szent-László községének nagyobb része május 30-án borzasztó tüzvész áldozata lett. Mint mondják, gonosz kezek gyújtották fel több helyütt a falvát. Nyolcvankilenc ház, s a mi több, néhány gyermekélete is áldozata lón a lángoknak. Az egész községből alig 15 ház maradt sértetlenül.

„Kelet.“
— Magyarországon ez idő szerint 31 szintársulat van. Ezek közül 21-nél osztályrészre 10-nél pedig meghatározott fizetésre szerződtek a tagokat.

Trövénykezés.

A m.-vásárhelyi m. kir. ítélő táblánál 1871. június 5-ik és következő napjain a következő ügyek fognak nyilvános pülésben tárgyalatni.

I. Tanács polgári ügyben.

Előadó k. t. bíró Ferencz Károly.

Nisztor Niculai Petra Nicolai e. végrehajtás megsejntetése i. Simion György Simion Vaszi e. birtokháborítás i. Bőmches Gottlieb Zeidner Traugott és Vilmos e. Antinie Alexie Kis Apold (Kleinpold) községe e. egy rét felet. Rozor Mária hagyatéka Kerekes Pál e. fekvők i. Lukács János Foris György e. 62 frt 50 kr. i.

Előadó k. t. bíró Gyarmathi Samu.

Goll és társai gr. Vass Adám s neje e. 41,441 frt 8 kr. Mátyási József és társ. Herczeg Ignác s társa e. elsőbbségi igény i. ügye gr. Teleki Miklós Vita Sámuel e. 242 frt 30 kr. váltó pénz i. König Henriknek Gál és Modár kereskedő cég e. igény pere. Jancsó József fia Jancsó János e. javak kiadása i. Schnabel János Wagner György e. 196 frt i. Kerekes Sándor Veres Alajos e. 120 frt i. Ügyvéd Fischer Lajos Fröhlich Vilmos ell. ügyvédi munkadíj meg fizetése i. Ugyanannak ugyanazon alperes e. hason nemű ügye Pokorny Lipót gr. Teleki Sámuel mint gr. Teleki Lajos gondnoka e. 500 frt i. Popu Niculaunak Bobinka Spiridon e. 230 frt Wolf Mihály Hener János e. 50 frt i. gr. Bethlen Józsefné Tamási Bogdán s társai e. végrehajtásos ügye Csizsér József Csizsér András árvái e. számolás i. Ince Mária Bonta Juon e. 100 frt i.

Előadó k. t. bíró Dr. Endes Gábor.

Özv. András Jánosné és társai András Borbára e. közös birtok felosztása i. Goll és társai özv. Konnetth Terczia e. kiutalási ügye Pollák Ignác Vallenstein Mózes e. 62 frt 50 kr. i. Vikol László Hinc János e. 40 frt i. Tusa Elek Tompa János e. 40 frt megfizetése i. Fülöp Mihályné a Fülöp Mihály hagyatéka i. Kendeffy Sámuel a Piski Petrosenyi vasút építkezési vállalat e. 2000 frt kártérítés i.

Előadó t. k. bíró Deési Farkas.

Normand Izrael Serbán Niculaj hagyatéka e. 296 frt 54 kr. i. Czecz János és társa Berde Arónné e. 48 frt i. Gottlieb Lázár Szepper János e. 94 frt 50 kr. iránti Gottlieb Lázár Szepper János e. 270 frt i. Gottlieb Lázár Szepper János e. 270 frt i.

Előadó k. t. pótbiro Dr. Dósa Miklós.

Székelly Károly Márk József e. 2500 frt s jár. i. Szörcey Zsuzsánna Korbuly Bogdán e. urbéri kötvények kiutalása i. Tyivarán Juon Török Sándor utódai e. egy elfoglalt szántó visszabocsátása i. Demnyán János Kardos Iván e. sommás visszahelyezés i. Nadosán Pérel Kürthy Béla e. birtokháborítás. Kovács Gyurka Márton id. Both János és társai e. birtokháborításos ügye.

(Vége köv.)

Jegyzéke

azon egyes urbéri pereknek, melyek a m.-vásárhelyi kir. urb. törvényszéknél 1871. június 3-án tartandó nyilvános ülésben előadatni fognak.

Pótülők Gyárfás József által.

Gróf Toldalagi Mihályné, Bukur László e. pere, Sántó Gergelynek Máté Todor e. p. Özv. Tolvaly Imrénének, Terebesi László e. p. Pekri Istvánnak, Hedu Mitru és Borsa Átyim e. p. Földvári Ferencnek, Dora György és Dombi Ferenc e. p. Mosogi közhelyek elkülönítési ügye. Nuy.-Szt.-Annai tagosítás ügye. Pókai háttár tagosítás ügye elleni pere.

Ülők Tamási Béla által.

Gróf Teleki Sámuelnek, m.-bándi Hertzegán Juon e. p., továbbá Török János, Pao Stirbetz Jákob, Oroján Duka Vasziné, Seres Juonné, Bojtos Todorné, Szilágyi Vaszi és Bukur Szánduj e. p. Bajnoczi Mihályné, gr. Teleki Sámuel e. p. Cserei Farkasné, Szóts Fodorné és Stojka Zaharia e. p. Szemersan Simeonnak, gr. Teleki Sámuel e. p. Gr. Lázár Miklósnak, Duka Filip Szurd Juon és Palagia Gligor e. p. Gr. Teleki Sámuelnek, Agoston József és Ráduly József e. p. Sándor Já-

nosnak Lazarutz Gligor e. p. Turi Borbárának Gusztuj Todor e. p. Bonta Juonnak Kövesdi Domokosné e. p. Szamosán Simeonnak L. Nagy Klára e. p. Beregszászi Imrének Pallagia Juon e. p.

Ülők Wlad Miklós által.

Gr. Rhédei Istvánnak, m.-sámsondi Kozos Niculaj és Madarasán Juon e. p. Dindár Elekné, Szócs Joán és Bérár Györgyné e. p. Gr. Bethlen Farkasné, adámosi Vaszi Dani, Vinczi Lika, Zoltán Hila, Nátku Soli, Jonás Dávid, Jonás Sándor és Irimiás Mátyás e. p. Gr. Böldi Eerencznének. d.-sz.-mártoni Csukina Vaszi, Lészádi János, Pál Márton, Mán Todor, Mán Indrej és Kis Mihály e. p.

Bécsi tőzsdei árkelet.

(Junius 2.)

5% metallique	59.30
5% nemz. államkölcsön	69.10
1860. államkötvény	100.90
Bankrészvény	791.—
Hitelrészvény	285.10
London	123.35
Ezüst	121.25
Arany	5.83
Napoleon arany	9.79
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	79.75
" " " temesi	77.75
" " " erdélyi	76.—
" " " horvát-slavon	85.—

Felelős szerkesztő: RÁPOLTY KÁROLY.

H I R D E T M E N Y E K.

Hirdetmény.

A magyar kir. honvédelmi ministeriumnak folyó hó 16-án 12672. szám alatt kelt rendeletével a kerületben hiányzó lovassági pótlovak bevásárlása engedélyeztetvén, ezen bevásárlás f. év **junius 1-én** Kolozsvárt a m. kir. honvéd lovassági laktanya helyiségnél megkezdődik, M.-Vásárhelyt és Segesvárt folytatni fog.

Midőn ezen pótlovazás közhiré tétetik megjegyeztetik, miszerint a lovak darabja 180 frt o. é. fizetődnek, melyeknek egy harmada legalább 15 marok egy hüvelyk, egy harmada legalább 15 marok, és egy harmada 14 marok 3 hüvelyk magasságu, 5. és 7. év közöttiek, kemény kötéseük és zömök termetük kell hogy legyenek.

A m. kir. honvéd pótlovazás bizottságának elnökségétől.

Kolozsvárt, 1871. évi május hó 27-én.

Lendvay,

(44) 1—3 őrnagy.

Jégbiztosítási fölhívás!

A „Magyar kölcsönös biztosítobank“

alólt főügynöksége tudatni kívánja a biztosító közönséggel, hogy a jeleni **jégidényre** már elfogad biztosításokat a következő mérsékelt díjak mellett:

Törökbúzáért . . .	100 frt után — frt 70 kr.
Búza, rozs, zab, alakor " " "	1 " 10 "
Dohányért . . .	4 " — "
Szőlőért . . .	5 " — "
Repeze és len . . .	1 " 60 "
Lóhere, luczernáért . . .	— " 60 "

Biztosítások váltókkal is fedezhetők!!
a biztosítók 50%-lék nyereségben részesülnek.

Tűz biztosításoknál 10%-lék a rendes díjból levonatik

Felvételeikkel és bővebb felvilágosítások végett alügynökségeihez vagy M.-Vásárhelyt a központhoz fordulni kéri.

Holczer Gyula,

(37) 6—6 főügynök.

A „VICTORIA“

biztosító társaság vezérügynöksége

Kolozsvárt

tisztelettel jelenti, hogy a folyó évre

a jégkár elleni biztosítást

már megkezdette s biztosításokat fogad el mindennemű termények, mint: *takarmány-füvek, török-búza, kalászos gabonák, repce, kender, len, dohány* és szőlő jég által elkarosítása ellen.

A tavalyi tömeges pártolás után felesleges a biztosító közönség figyelmét különösen a „VICTORIA“-ra irányozni, csak annyit jegyzünk meg, hogy a „VICTORIA“ az, mely tavaly is

Erdélyben legtöbb jégkárt fizetett.

A „VICTORIA“ azoknak is, kik tavaly jégkárt szenvedtek, 10%-kot elenged díjukból s a fizetésbe váltót is elfogad.

A „VICTORIA“, mint országszerte tudva van, kárait a bejelentés után azonnal, teljesen és igazságosan rendezi és fizeti.

Közelebbi felvilágosítással a vidéki ügynökök is szolgálnak.

(41)

2—3

Kolozsvár, 1871. tavaszán.

A „VICTORIA“ bizt. társaság vezérügynöksége Kolozsvárt.

Nyomatja Imreh Sándor Maros-Vásárhelyt, az ev. ref főiskola gyorssajtóján 1871.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.